

Kedves Gyerekek!

Vegyük újra elő a Jób történetét. Olvassuk tovább a 6. rész 14. versétől, ezt nem a Károli-féle fordításból olvasom, mert ez könnyebben érthető számotokra: **„Aki embertársával nem érez együtt, az az Úr félelmével is szakít. Testvéreim megcsaltak, mint a patak, úgy, mint a hűtlen patakoknak medre: mikor a jég zajlik, zavarossá válnak, olvadó hó leve felduzzasztja őket; a hőség idején aztán kiszáradnak, a nagy forróságban üres lesz a medrük. Letérnek az útról (értük) a karavánok, bolyongnak a pusztán, s ott lelik végüket. Tema karavánja mind utána kutat, bennük bizakodnak Sába kalmárai. Reményük azonban csalódássá válik, mikor odaérnek, látják, becsapódtak. Ilyenek lettetek számomra most ti is: Látva nagy bajomat, féltek tőlem”**

Baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek, ha elhagyta is a Mindenható félelmét. Ezt a mondatot idéztem egy korábbi alkalommal is. És akkor arról is szó volt, hogy valóban a baráti szeretet az, amire a nehézségben lévő embernek szüksége van. Ez lehet egy együttérző levél, egy pár szó, vagy jelenlétünk, bármilyen segítség. És ez a baráti szeretet, akkor is járna, ha netalán hitében meggyengül és elhagyja istenfélelmét. De ebben a fordításban, ennek az igének egy másik oldalát is megérthetjük: **„Aki embertársával nem érez együtt, az az Úr félelmével is szakít.”** Másképpen: akiben van istenfélelem, az együtt tud érezni az embertársával. Az Úr félelme, tisztelete, azért indít bennünket együttérzésre, irgalomra, mert tudjuk, hogy igazából mi sem érdemlünk meg semmi jót: egészséget, jómódot, sem az ő irántunk való nagy szeretetét, hogy értünk Jézus Krisztust odaadta. Így aki ennek tudatában van, az nem kárörvendő és tud részvétellel lenni a másik iránt. Egyébként az Úr Jézus földi életében megfigyelhetjük mennyire valóságos együttérzést tanúsított embertársai felé és úgy gondolom ez az Atya iránti tiszteletből, istenfélelemből fakadt. Bennem is munkálkodik az Úr ilyen tekintetben, hogy legyek megértőbb pl. feleségemmel, mert az asszonyról, mint gyengébbik nemről, edényről beszél az ige, akiknek tisztességet, megbecsülést kell adni. Tudomásul kell vennem, hogy nem olyan a tűréshatárunk, mint nekem, hamarabb fáradnak stb. Egy-egy fárasztó nap után néha meg is kérdezi: te, hogy bírod ezt? Pedig nekem ez a természetes. Isten adja erőt, de el is veheti, ha úgy látja jónak, ezért nem szabad elbizakodnunk. Az Úr nagyon különbözőnek teremtett bennünket, így mindannyiunknak tanulnia kell az együttérzést. Azt is tanulom, hogy gyerekeimtől sem várhatok el mindent automatikusan, csak az életkorának megfelelő dolgokat. De abban is az ígéhez kell igazodnom, hogy a gyermek elméjéhez köttetett a bolondság. Tudomásul kell vennem, sokszor érthetetlen, buta, veszélyes, meggondolatlan dolgokat tesznek, de ahogy nőnek, és a helyreigazítás által a gondolataik, jellemük is formálódnak. Egyre kevesebb dolgot tesznek meggondolatlanul, aminek persze minden szülő örül. De azért be kell vallanunk, nekünk felnőtteknek is, hogy néha mi is követünk el hibákat vagy gyerekes dolgokat, de ezeket megbánjuk és az Úr elé tesszük.

A 15. versben ezt olvastuk: **„Testvéreim megcsaltak, mint a patak, úgy, mint a hűtlen patakoknak medre.”** Hűtlen patakok medréhez hasonlítja őket, amikben reménykednek a pusztai vándorok, de csalódnuk kell. Hasonlít ez a délibábhhoz, amit a sivatagban, nagy síkságokon lát az ember, azt hiszi vizet lát, de végül rájön, hogy káprázat és ilyenkor kétségbe esik. A sivatagban is a száraz évszak végén, amikor elapadnak a vizek elindulnak kétségbeesetten az állatok és csalódnuk kell, szomjan halnak. Jób itt elmondja, hogy neki is csalódnia kellett barátaiban. Ilyenek lettek ők is számára, részvét, segítség helyett úgy érezte félnek tőle. Sokszor Isten ilyen helyzetekbe visz bennünket, hogy ne emberekbe vessük bizodalunkat, hanem belé. Emberekben csalódhatunk, mint itt Jób is, de Istenben soha. Bár van olyan, amikor azt mondja valaki, hogy csalódott benne. Viszont igazán ilyenkor az derül ki, hogy abban az Istenben csalódik, akit ő magának elképzelt. Ugyanis mindannyiunk előtt kialakul valamilyen kép Istenről, de igazán megismerni Őt az Ige helyes tanulmányozása és a neki való engedelmességben járás során lehet. Ezért fontos, hogy rendszeresen olvassuk a Bibliát és járjunk a gyülekezetbe.

Az Úr áldja meg ezeket ígéket, hogy azok munkálkodni tudjanak életünkben.

Ámen